

narica vrniti v Malne. Mlinarica res pride, pa se njegovi zopetni snubitvi ne odzove. Tedaj pa Erazem stegne po nji svojo roko, da jo potegne na konja in jo odnese v grad. Pri tem pa omahne, zdrsne s konja in si zabode bodalo, ki mu je smuknilo izza pasa, naravnost v srce. Bil je pri priči mrtev.⁷ Na mestu, kjer se je ponesrečil, so pozneje postavili kapelo, v steno pa vzdali kamenito ploščo z napisom: »Leta 1518., dne 11. julija ob 3. uri popoldne je tu umrl plemeniti gospod Erazem Ravbar. Njegova duša naj počiva v miru.« Kapela je zdaj že zdavnaj razpadla, kamen pa se hrani v ljubljanskem muzeju.

V vojnih časih so imeli v tem gradu deželni zbori tudi svoje seje. Pred par stoletji so kazali še dvoje vrat: ena so zapirala deželnozborsko dvorano, druga pa deželno pisarno (Landstube, Landkanzlei). (Konec.)

⁷ Hormayr, Archiv 1823, 123.

Janko Polák:

Po počitnicah.

Ti sveži, pestri šopek
iz gozdnih rož spleten,
spomine ti budiš mi
kot šopek drug noben.

Oh, kje so lepi časi,
ko skakal sem vesel
po tebi, gozd zeleni,
in vriskal, žvižgal, pell

Odšli so lepi časi —
a pridejo nazaj,
ko spet bo zemlja mlada
in širni svet moj raj.

